

Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

Είδα πῶς γύρισ' ἀπ' τὰ ξένα,
Καὶ βρέθηκα στὸ καλυβάκι,
Ποῦ μιὰ φορὰ μικρὸ παιδάκι
Περνοῦσα χρόνια βλογημένα.

Ἄχ, ζοῦσε τὸ καλύβι ἀκόμα!
Τὰ γιασουμιὰ του γύρω ἀνθοῦσαν,
Μὰ ἀδέρφια μέσα πιά δὲν ζοῦσαν,
Τὰδέρφια τὰφαγε τὸ χῶμα.

Κ' εἶδα πῶς τάχαν ἀσπρισμένα
Ὅγδόντα χρόνια τὰ μαλλιά μου,
Κ' εἶταν ἀδύνατη ἡ λαλιά μου,
Κ' εἶταν τὰ μάτια μου οδυσιμένα.

Κ' εἶδα πῶς πλάγιασα στὸ μέρος
Ποῦ μιὰ φορὰ μικρὸς κοιμούμουν,
Κι ἂν εἶναι ἀλήθεια συλλογιούμουν
Πῶς τυραννιέμαι τώρα γέρος.

Κ' εἶδα πῶς ἔρριχτε μιὰ ἀχτίδα
Κι ὁ ἥλιος ἀπ' τὸ παραθύρι,
Σὰ νὰ ζητοῦσε, πρὶν νὰ γύρη,
Στὸ θάνατο νὰ δώσῃ ἐλπίδα.

Καὶ σιγανὰ ψυχομαχοῦσα
Σὲ πρῶτο καὶ στερνὸ κρεβάτι,
Κι ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ μπάτι
Νὰ πάρω ἀναπνοὴ ζητοῦσα.

Καὶ λόγιαζα μὲ θλίψη γύρω,
Καὶ κοίτταζα τὴ στέγη ἀπάνω,
Κ' εἶπα—καιρὸς μου νὰ ποθάνω,
Καιρὸς στάδέρφια μου νὰ σύρω.

Κ' εἶδα πῶς πέθανα μὲ εἰρήνη,
Καὶ πῶς μὲ πῆγαν δίχως θοῆνο,
Στὸ ρημοκκλήσι, ποῦ καὶ κεῖνο
Πιὸ ἔρμο ὡς τώρα εἶχε γείνει.

Στάδέρφια μ' ἔφεραν καὶ μένα
Νὰ μὲ χαροῦν τὰ κόκκαλά τους,
Ποῦ τοὺς ξεχνοῦσα στὰ καλά τους
Καὶ γύριζα στὰ μαῦρα ξένα.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

16/5/93

20—ΕΣΤΙΑ—1893